

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - נח עא.

(יחזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם במראה אבן ספיר - זוהי אבן השתייה שהיא נקדה אחת של כל העולם ועומד עליה קדש הקדשים, ומיהו? הכפא הקדוש העליון שממנה על ארבעה אלה דמות כפא בארבעה עמודים, וזוהי תורה שבעל פה.

ועל דמות הכפא דמות במראה אדם עליו מלמעלה - זוהי תורה שבכתב. מכאן שתורה שבכתב ישימו אותה על תורה שבעל פה, משום שזה כפא לזה. במראה אדם, שהוא הדמות של יעקב שהוא יושב עליה.

רבי יהודה קם לילה אחד לעסק בתורה בחצות הלילה באכסניה בעיר מחסיה, והיה שם בבית יהודי אחד שבא בשתי אמתחות של מלבושים. פתח רבי יהודה ואמר, (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים - זוהי אבן השתייה שמשם נשתל העולם ועליה נבנה בית המקדש.

הרים ראשו אותו יהודי ואמר לו, דבר זה איך אפשר? והרי אבן השתייה טרם שנבנה העולם היתה, וממנה נשתל העולם, ואתה אמרת והאבן ה את אשר שמתי מצבה, שמשמע שיעקב שם אותה עכשו, שכתוב (שם) ויקח את האבן אשר שם מראשיתיו ועוד, שיעקב בבית אל היתה, והאבן ה את היתה בירושלים.

רבי יהודה לא סובב ראשו אליו, פתח ואמר, (עמוס ד) הבוז לקראת אלהיך ישראל, וכתוב (דברים כז) הספת ושמע ישראל. דברי תורה צריכים פונה, ודברי תורה צריכים להתתקן בגוף ורצון באחד. קם אותו יהודי והתלבש, וישב אצל רבי יהודה ואמר, אשריכם הצדיקים שעוסקים בתורה יומם ולילה.

אמר לו רבי יהודה, עכשו שבונת עצמך, אמר דברך שנתחבר באחד, שהרי דברי תורה צריכים תקון הגוף ותקון הלב, ואם לא - במפתי הייתי שוכב, ובלבי הייתי אומר דברים. אלא הרי שנינו, שאפלו אחד שיושב ועוסק בתורה, השכינה מתחברת עמו, ומה שכינה כאן ואני

וממעל לרקיע אשר על ראשם במראה אבן ספיר. האי היא אבן שתייה דאיהי נקדה חדא דכל עלמא. וקיימא עליה קדש הקדשים. ומאי היא, ברסייא קדישא עלאה דאיהי ממנא על אליון ארבע דמות כפא בארבע סמכין, ודא הוא תורה שבעל פה.

ועל דמות הכפא דמות במראה אדם עליו מלמעלה. דא הוא תורה שבכתב. מכאן דתורה שבכתב ישוון (דף עב ע"א) יתה על תורה שבעל פה. בגין דהאי ברסייא לדא, במראה אדם דאיהו דיוקנא דיעקב דאיהו יתיב עליה.

רבי יהודה קם לילה חד למלעי באוריינתא בפלגו ליליא כבי אושפיזא במתא מחסיה. והיה תמן בביתא חד יודאי דאתא בתרי קסירא דקטפירא. פתח רבי יהודה ואמר (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים. דא היא אבן שתייה דמתמן אשתיל עלמא ועלה את בני פי מקדשא.

זקף רישיה ההוא יודאי ואמר לה האי מלה איך אפשר, והא אבן שתייה עד לא אתברי עלמא הות ומינה אשתיל עלמא, ואת אמרת והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. דמשמע דיעקב שוי לה השתא דכתיב, (בראשית כח) ויקח את האבן אשר שם מראשיתיו. ותו דיעקב בבית אל הוה והאי אבנא הות בירושלים.

רבי יהודה לא אסחר רישיה לגביה, פתח ואמר (עמוס ד) הבוז לקראת אלקיך ישראל. וכתוב, (דברים כז) הספת ושמע ישראל. מלי דאוריינתא בעיין פוונה. ומליון דאוריינתא בעאן לאתתקנא בגופא ורעיותא כחדא. קם ההוא יודאי ואתלבש, ויתיב לגביה דרבי יהודה, ואמר זכאין אתון צדיקנא דמשתדלי באוריינתא יומא וליליא.

אמר ליה רבי יהודה השתא דכוונת גרמך, אימא מילך דנתחבר כחדא. דהא מלי דאוריינתא בעיין תקונא דגופא ותקונא דלבא. האי לאו בערסאי שכיבנא ובלבאי אמרנא מליון. אלא הא תנינן דאפילו חד דיתיב ולעי באוריינתא שכינתא אתחברת בחדיה, ומה שכינתא הכא ואנא

שכיב בערסאי. ולא עוד אלא דבעיין צחותא.

ותו דכל בר נש (אחרי מות סז א) דקם למלעי באורייתא מפלגו ליליא פד אתער רוח צפון (כפלגו דליליא) קודשא בריה הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן. והוא וכל צדיקיא דבגנתא בלהו צייתין (ליה וצייתין) לאליו מליו דנפקו מופימה. ומה קודשא בריה הוא וכל צדיקיא מתעדניו למשמע מלי דאורייתא בשעתא דא ואנא אהא שכיב בערסאי. אמר ליה השתא אימא מילך. אמר ליה שאילנא על מה דאמרת בפסוקא דא (רוח דאבן שתיח דאמרת) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים ודא אבן שתיה. (השתא דציית למלו) היה אפשר, דהא אבן שתיה עד לא אתברי עלמא חות ומנה אשתיל עלמא, ואת אמרת אשר שמתי, דמשמע דיעקב שני לה השתא. וכתוב ויקח את האבן אשר שם מראשותיו.

ותו דיעקב בבית אל הוה ואבנא דא חות בירושלים. אמר ליה כל ארעא דישראל אכפל תחותיו והוה אבן תחותיה חות. אמר ליה אשר שם כתיב. וכתוב והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. אמר ליה אי ידעת מלח אימא לה.

פתח ואמר, (תהלים יז) אני בצדק אחזה פניך אשבעה בקיץ תמונתך. דוד הפלך, תחכיבות וחדקבות שלו היתה באבן הזאת, ועליה אמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. וכד פנא לאסתבלא בחיזו וקרא דמריה, נטל להאי אבן בידיה בקדמיתא ולבתר עייל.

בגין דכל מאן דבעי לאתחזאה קמי מריה, לא אעיל אלא פהאי אבן. דכתיב, (ויקרא יג) בזאת יבא אהרן אל הקדש. ודוד משבח גרמיה ואמר אני בצדק אחזה פניך. וכל אשתדלותיה דדוד לאתחזאה פהאי אבן בידקא יאות לגבי דלעילא.

שוכב במפתיו? ולא עוד, אלא שצריכים צחות.

ועוד, שכל בן אדם שקם לעסק בתורה מחצות הלילה, בשמעתו צורת רוח צפון (בחצות הלילה), הקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן. והוא וכל הצדיקים שבגן, בלם מקשיבים [לו, ומקשיבים] לאותם דברים שיוצאים מפיו. ומה הקדוש ברוך הוא וכל הצדיקים שמתעדנים לשמע דברי תורה בשעה הזו, ואני אהיה שוכב במפתיו? אמר לו, בעת אמר דברך.

אמר לו, שאלתי על מה שאמרת בפסוק הזה (סוד של אבן השתיה שאמרת), והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים, שזו אבן השתיה, (עכשו שמקשיב לדברי) איך אפשר? שהרי אבן השתיה טרם שנברא העולם היתה, וממנה נשתל העולם, ואתה אמרת אשר שמתי, שמשמע שיעקב שם אותה בעת, וכתוב ויקח את האבן אשר שם מראשותיו?

ועוד, שיעקב בבית אל היה, והאבן הזו היתה בירושלים. אמר לו, כל ארץ ישראל התקפלה תחתיו, ואותה אבן תחתיו היתה. אמר לו, אשר שם כתוב, וכתוב והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. אמר לו, אם ידעת הדבר – אמר אותו.

פתח ואמר, (תהלים יז) אני בצדק אחזה פניך אשבעה בקיץ תמונתך. דוד הפלך, תחכיבות וחדקבות שלו היתה באבן הזאת, ועליה אמר (שם קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. וכשרצה להסתכל במראה כבוד רבנו, נטל אבן זו בידו בתחלה, ואחר כך נכנס.

משום שכל מי שרוצה להראות לפני רבנו, לא נכנס אלא עם אבן זאת, שכתוב (ויקרא יג) בזאת יבא אהרן אל הקדש. ודוד משבח עצמו ואומר, אני בצדק אחזה פניך. וכל השתדלותו של דוד להראות באבן זאת פראוי כלפי מעלה.

בתורה; כי למודו הנה מבחינת עצירות, בחינת מותרות, על ידי זה, לא הנה מוציא מלמודו משפטי אמת, רק משפט מעקל. ועל־כן הנה דן שאין דוד ראוי לבוא בקהל (יכמות עויו), וזה הנה על־ידי שלמודו הנה מותרות כנ"ל:

ב ויש מבחינים שנקראים בשם רבי, שלמודם מאלו המותרות. ולא די שאינם יכולים אפילו להנהיג את עצמן כנ"ל, ומכל שכן שאינם יכולים להנהיג את אחרים, והם נוטלים גדלה לעצמן, להנהיג העולם. צריף לראות שלא להסמיה אותם, שלא לתן להם תקף ועז, שלא יהיו מכנים בשם רבי. כי הם עצמן אינם חיבים פליפה, כי יש להם יצר הרע גדול להנהיג העולם, אך צריף לשמר מאד, שלא לתן להם תקף ועז, כי אלו הנותנים להם תקף ועז ונסמכים על ידם שיהיו נקראים בשם רבי, הם עתידין לתן דין וחשבון. ועל־ידי שמוסמכין רבי שאינו הגון, על־ידיה נחלש כתב ידנו, ואין לו שום תקף, ונותנין פה בכתב ידם. ועל־ידיה הם גוזרין שלא יהיה תקף לכתבים שלנו, כי אם לכתבים שלהם, וישראל יהיו מכרחים ללמד כתב שלהם. ועל־ידיה גוזרין גם כן לגרש בני ישראל ממקום הישוב, שנתישבו שם ישראל כבר, אל מקומות שלא היו שם ישראל מעולם. כי הסמיכה שפומכין את הרב, והכתב, הם מבחינה אחת. כי הסמיכה בידים, כמו שפיתוב (דברים לד): ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו. והוא בחינת הכתב, בחינת יד בותבת. כי הכתב הוא גם כן מבחינת חכמה, כי אותיות הכתב, בהם נבראו כל העולמות. כמו שפיתוב (תהלים לג): בדרך ה' שמים נעשו וכו', וכתוב (שם קד): כלם בחכמה עשית. כי יש בכל אות ואות חכמה, שחיכה חכמתו ותברך שהאות הזו יהיה בתמונה זו, ועל ידו יהיה נברא זה העולם בזאת התמונה, ולהתנהג באותו ההנהגה שיש באותו העולם. וכן שאר העולמות בתמונה והנהגה אחרת, על־ידי תמונת אות אחר, כי כן גזרת חכמתו ותברך. וכשהחכם הראוי לסמיכה, נסמך בשם רבי, שהנהגתו בחינת משפטי אמת כנ"ל, אזי על־ידי הסמיכה, שאזי מקבל חכמתו מבחינת יד ה', בחינת: ויהושע בן נון מלא רוח חכמה וכו' כנ"ל, אזי מביא הארה ובה בכתב ידנו, שהוא גם כן מבחינת חכמה כנ"ל, בחינת (דברים הימים־א כח): הכל בכתב מיד ה' עלי השפיל, שעל־ידי השכל שמקבל מיד ה', שזה בחינת סמיכה, על ידי זה מביא הארה ובה בכתב כנ"ל. וזה בחינת (במדבר

חדי רבי שמעון ואמר: ה' שמעתי שמעך וראתי. אמר: התם יאות הוי למדחל וכו': (שם באדרא נשא דף קכח)

א על ידי אמונת חכמים יכולין להוציא משפטנו לאור. כי משפט הוא עמודא דאמצעייתא, הינו בחינת דרך הממצע, שאינו נוטה לימין ולשמאל. וזה זוכין על ידי אמונת חכמים, שהוא בחינת (דברים יז): לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל; ועל כן על ידי זה יוצא המשפט ברור כנ"ל, בבחינת: משפטי אמת. הינו, כי כל הלמודים שהאדם לומד, צריף שיקבל ויוציא מהם משפטי אמת, שלא יהיה בבחינת משפט מעקל, דהינו שיקבל וילמד מפל הלמודים שלומד משפטי הנהגות, שידע איך להתנהג, הן לעצמו, הן לאחרים שמתנהגים לפי דעתו, כל אחד ואחד כפי בחינתו, כפי הממשלה והרפנות שיש לו, הן לרב או למעט. וכל זה זוכין על ידי אמונת חכמים, שהוא בחינת לא תסור וכו', ואז יוכל להוציא משפטי הנהגות ישראל, בבחינת משפטי אמת, שאינו נוטה לימין ושמאל כנ"ל. אבל בשפוטם באמונת חכמים, אזי נדון פיגיעת בשר, הינו במותרות, כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה (עירובין כא): הלועג על דברי חכמים נדון בצואה רותחת, כמו שפיתוב: ולהג הרבה יגיעת בשר. והוא מדה כנגד מדה, כי הוא אינו מאמין בדבריהם, ומלעיג עליהם, ודבריהם הם אף למותר אצלו, על־כן נדון במותרות. וכל המשפטים הן מן המוח, בבחינת (מלכים א ג): וייראו מפני המלך כי ראו כי חכמת אלקים בקרב לעשות משפט. והמוח הוא לפי המזון, וכשהגוף נקי, אזי המוח ברור, ואזי יכול להוציא משפטי אמת, הנהגות ישראל. אבל כשנדון במותרות, על ידי פגם אמונת חכמים כנ"ל, אזי עולים עשנים סרוחים אל המוח, ומערבבים ומבלבלין דעתו, ואזי אינו יכול להוציא משפטי אמת, ואזי יוצא משפט מעקל, בבחינת (חבקוק א): כי רשע מכתיר את הצדיק, על כן יצא משפט מעקל; הינו, על ידי שהעשנים סרוחים מסבבין ומקיפין המוח, ומבלבלין אותו, על ידי זה יוצא משפט מעקל, בבחינת (תהלים קמו): משפטים כל ידעום, הינו בלבול המוחין:

ודואג, על־ידי שלמודו הנה מבחינת אלו המותרות, בבחינת הנאמר בדואג (שמואל־א כא): ושם איש מעבדי שאול נעצר לפני ה' ושמו דואג וכו'. ופרש רש"י: עוצר עצמו וכו' לעסק

יא): ותנח עליהם הרוח והמה בפתובים, שעלידי שנסמכו אז, וקבלו הרוח חכמה, עלידי זה הביאו הארה בפתובים, הינו בכתב ידנו כנ"ל. ואזי, לא די שאין כתב ידנו נכנע למשפטם, אלא אפלו שכל משפטי הנהגות שלהם, בלם עלי ידי כתב ידנו, בבחינת (תהלים קמט): לעשות בהם משפט כתוב. אבל בשמסמיכין רבי שאינו הגון, עלידי זה נחלש כתב ידנו, ונותנין תקף לכתב שלהם, וכל המשפטים צריכים להיות על ידי כתבים שלהם וקוא, שהוא בחינת משפטים בל ידעום, בחינת משפט מעקל כנ"ל. ועלידי זה גזרין לגרש את ישראל ממקום שנתישבו כבר. כי במקום שישארל יושבין שם מכבר, אפלו בחוץ לארץ, הוא בחינת קדשת ארץ ישראל, בחינת (יהווקאל יא): מקדש מעט; כי עלידי שישארל יושבין שם, נתקדש האויר בבחינת אוירא דארץ ישראל. כי עלי ידי כתב ידנו נתקדש האויר, בבחינת אוירא דארץ ישראל מחפים (כ"ב קנח: זוהר פנחס דף רמה ובתיקון כב). כי הכתב הוא בחינת אותיות מחפיות, ועל ידי תנועות הקלמוס באויר בשעת כתיבה, נחקקים בחינת האותיות מחפיות בתוך האויר. ועל ידו נתקדש האויר, בבחינת אוירא דארץ ישראל מחפים. ועל ידי שפוגמין בכתב ידנו, על ידי הסמיכה שמסמיכין רבי שאינו הגון כנ"ל, על ידי זה מגרשין ישראל מן הישוב, ממקום שישבו שם מכבר, שהוא בחינת אוירא דארץ ישראל כנ"ל, ומגרשין אותם משם, אל מקום מדבר שממה, שאין שם שום קדשה, כי לא ישבו שם ישראל מעולם כנ"ל:

ג ועל ידי זה נלקח ממנו חכמת תהליכי גלגלי הרקיע, לידע כל החשתנות ועתידות הבאין עלידי גלגלי הרקיע, ונמסר להם. כי מתחלה זאת החכמה נמסרה רק לנו, כמו שכתוב (דברים ד): כי הוא חכמתכם ובנתכם לעיני העמים, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (שבת עה): איזו חכמה ובינה שהיא לעיני העמים, הוי אומר: זה חשוב תקופות ומזלות. כי יש בזה שכל שישאר הסוד אצלנו, אף עליפי שמודיעין להם החכמה. כי בודאי צריך להודיע להם החכמה, כדי שידעו מחכמתנו, שאנו יודעין חכמה זו, כמו שכתוב: כי היא חכמתכם וכו'; ואם בן מאחר שמודיעין להם, אינו סוד, כי הלא גם הם יודעין. אף יש בזה שכל שייכולין להודיע להם החכמה, ואף על פי כן ישאר הסוד אצלנו. וזה בחינת: כי היא חכמתכם ובנתכם לעיני העמים – לעיני העמים דיקא, דהינו שהיא רק לעיני העמים בשעה שמודיעין להם, ותקף אחר כך אינן יודעין כלל, רק יודעין

שהסוד אצלנו, כי אין אנו מודיעין להם זאת החכמה בעצם, שהיא סוד העבור, רק שיש בזה שכל, שייכולין להראות זאת החכמה לעיניהם לבד, למען ידעו שזאת החכמה היא אצלנו, אבל עצם סוד החכמה נשאר אצלנו. וזהו בחינת סוד העבור, שאינו נמסר רק לגדולי הדור, שיש להם נשמות גדולות. כי תהליכות הגלגלים הוא עלידי שכלייתם, שהם המלאכים, וכל גלגל וגלגל יש לו שכל מיוחד, דהינו מלאך, שמתנהג עלידו, ועלידי זה הוא השתנות הרוח הגלגלים, שזה הגלגל מחלה בחדש, ובזה הסדר, וזה הגלגל מחלה בשנה או יותר, ויש גלגל שארית זמן רב כמה אלפים שנים עד שמוסב. והכל לפי השתנות השכלייתם, שהם משתנים לפי רחוקם מהעלה, וכמו כן מתנהגים הגלגלים. וכל אלו השכלייתם, בלם מקבלים מהמנהיג הכולל, שהוא שכל הכולל, שהיא הנשמה, שבלם מתנהגים על ידה, בבחינת (איוב לב): ונשמת שדי תבינם – שהנשמה שופע השכל בהם. ועל פן הנשמה נקראת שמים, שהוא בלליות הגלגלים, כמו שכתוב (תהלים נ): יקרא אל השמים מעל – זו הנשמה (סנהדרין צא): כי הנשמה הוא מנהיג הכולל, של כל הגלגלים כנ"ל. ועל פן הנשמה נקראת גלגלתא, על שם גלגלי הרקיע שמתנהגים על ידה. ועל פן אלו הנשמות הגדולות פקואין בסוד העבור, כי מי יודע הנהגתם כמו המנהיג. ואלו הנשמות הגדולות צריכין שיהיה להם גוף, בבחינת (ישעיה ד): פרי הארץ, בחינת אוירא דארץ ישראל. כי בשתאויר מתקדש בחינת אוירא דארץ ישראל, אזי כל הפרות והתבואה הגדל שם, שמהם גזון האדם, ומשם בא הטפה זרעיות – הכל הוא בבחינת ארץ ישראל. ומשם נרקם הגוף, בבחינת (תהלים קלט): רקמתי בתחתיות ארץ – בחינת ארץ ישראל, ואזי הגוף בבחינת פרי הארץ, ואזי ראוי לקבל נשמה גדולה, בבחינת: יקרא אל השמים מעל – זה הנשמה, ואל הארץ – זה הגוף (שם סנהדרין). כי הנשמה לפי הגוף, כשהגוף זה זנקו, יכול לקבל נשמה גדולה, וכן להפך. ועל פן יש מדינות ששכלם עב ומגשם, וכן יש מדינות ששכלם זה וצלול, והכל לפי המדינה, לפי המזון היוצא ממנה. ועל פן עלידי שנתגרשין מבחינת אוירא דארץ ישראל, עלידי בחינת הנ"ל, אזי אין יכולין להתרשם גופים זפים, ואין יכולין לקבל נשמה גדולה, ועלידי זה נלקח סוד העבור מאתנו: וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (כתובות קיב): והיתה ידי אל הנביאים החוזים שוא וגו' בסוד עמי לא יהיו – זה סוד העבור; ובכתב בית ישראל לא יפתבו – זה סמיכה; ואל אדמת בני

ישראל לא יבואו – כמשמעותו. הינו כנ"ל, בכתב ישראל לא יכתבו זה סמיכה; הינו עלידי סמיכה שמסמיכין בשם רבי, את שאינם הגונים, עלידייזה מחלישין כתב ישראל כנ"ל. וזהו: ואל אדמת ישראל לא יבואו, הינו שנתגרשין מבחינת אוירא דארץ ישראל כנ"ל. וזהו: בסוד עמי לא יהיו – זה סוד העבור; שעלידייזה נלקח מאתנו סוד העבור כנ"ל. וכל זה עלידי המותרות הנ"ל:

ד ועלידייזה אין לו עצה שלמה לעולם, ותמיד אינו יכול לתת עצה לנפשו, והוא תמיד מספק. פי כל עצותיו בבחינת עצות נבערות, עצת נשים, פי הטנפת של המותרות עולה אל הלב, בבחינת (יחזקאל יד): העלו גלוליהם על לבם; ונעשה לבו מטנף כמו בית הפסא, שהוא מקום עצת הנשים, כמאמר רב עילש (גיטין מה): נשי כל מלי מסדרין בבית הפסא, ששם כל עצתם:

ה אף מי שכבר נשקע באלו המותרות, יש מים שהוא מטהר מזאת הטנפת, בבחינת (יחזקאל לו): וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מפל טמאותיכם ומפל גלוליהם אטהר אתכם. ואזי בא לעצה שלמה, בבחינת (שם לו): ולא יחצו לשתי ממלכות עוד, ולא וטמאו עוד בגלוליהם; שעלידי שנטהרין מהגלולין והטנפת הנ"ל, עלידייזה, ולא יחצו לשתי ממלכות – בחינת עצות, כמו שכתוב (דניאל ד): מלכי ישפר עלך; הינו שזוכה לעצה שלמה, פי עלידי המים הנ"ל נעשים אצלו עצות שלמות, בבחינת (משלי כ): מים עמקים עצה בלב איש; ואלו המים הם בחינת מחלקת, בחינת (במדבר כ): מי מריבה. ועל כן מחלקת נקרא פלגתא, בחינת (תהלים סח): פלג אלקים מלא מים. פי מפל מחלקת נעשה ספר, בחינת שאלות ותשובות. פי המחלקת היא שאלה וקשוא, שמקשין ושואלין עליו, והוא שב בתשובה, ועלידייזה הוא משיב ומתריץ השאלה, ונעשה מזה בחינת ספר שאלות ותשובות. פי עלידי התשובה, עלידיי זה נתחדשים אצלו כמה ספרים. פי יש כמה ספרים עכשו, וגם עתידים להיות עוד כמה ספרים, וכלם צריכים להעולם. ובתחלה בשלא היה לו אמונת חכמים, אזי היו כל הספרים אצלו כלא, פי היה מלעיג עליהם, כמו שכתוב (קהלת יב): עשות ספרים הרבה אין קץ ולחג הרבה וכו', דהינו שמלעיג על רבוי ספריהם, ואזי בלם כלא אצלו. וכששב בתשובה עליזה, אזי נתחדש אצלו בכל פעם ספר, פי חוזרים ונחשבים אצלו כל הספרים שבתחלה היו בעיניו כלא. והכל לפי המחלקת, פי הוא מסתפל ומתבונן

במחלקת, מפני מה הם חולקים כן, באלו הדבורים, ולא באפן אחר, ועלידייזה מתבונן אף לשוב בתשובה, ולתקן האמונת חכמים, פי משם נמשך המחלקת, עלידי שפגם באמונת חכמים. ולפי התשובה, לפי המחלקת, כן הוא חוזר ושב אל אמונת חכמים, וכמו כן נתחדש אצלו ספר, פי חוזר ונחשב בעיניו מה שהיה בתחלה בעיניו כלא. וכן בכל פעם לפי המחלקת, כן התשובה, ששב וחוזר אל האמונת חכמים, וכמו כן נתחדש אצלו ספר אחר, פי חוזר ונחשב בעיניו עוד איזה ספר אחר, שבתחלה היה מלעיג עליו, והיה בעיניו כלא כנ"ל. ועל כן עלידי המחלקת נעשה ספר. וזה בחינת (איוב לא): וספר כתב איש ריבי – שעלידי ריב ומחלקת נעשה ספר. ויש צדיקי הדור, שאמונתם שלמה בודאי, ואי-על-פי-כן יש עליהם מחלקת, הוא בבחינת (ישעיה נג): והוא חטא רבים נשא וכו', (שם) ועונותם הוא יסבל; הינו שיש לו מחלקת בשביל העולם. ועלידי המחלקת שיש עליו, על ידי זה מתקן האמונת חכמים אצל החמוץ עם: ויש שיש עליהם מחלקת מחמת שאין להם אמונה בעצמן, ואינם מאמינים בחדושי תורה שלהם שהם מחדשים, ואינם מאמינים שיש להשם יתברך שעשועים גדולים מחדשים שלהם. ועלידיי זה שאין להם אמונה בחדושים של עצמן, עלידייזה הם מתרשלין בחדושין שלהם. ועל כן בא עליהם מחלקת, ועליידייזה הם שבים בתשובה, וחוזרים ונחשבים אצלו חדושין שלהם, וחוזרים ומחדשים, ונעשה מזה ספר: ולפעמים נעשה מזה ספר למעלה, שעלידייזה שזה שואל ומקשה, וזה שב בתשובה, ועלידייזה משיב ומתריץ – על ידי זה נעשה ספר למעלה, בבחינת (מלאכי ג): אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר:

ו ועלידייזה נמתקים כל הצמצומים, שהם הדינים. וכל מקום שיש איזה דין וצמצום, נמתק עלידיי זה, עלידי תקון אמונת חכמים, שעלידייזה נתרבין הספרים של התורה הקדושה. פי כל המתקות של כל הצמצומים והדינים הוא עלידי השכל, פי בלם במחשבה אתברירו. שהשכל הוא שרש הדינים, ושם נמתקים הדינים. פי אין הדין נמתק אלא בשרשו, וכל דין וצמצום צריך שיהיה נמתק בשכל השןף לו, ששם שרשו. ויש לכל צמצום וצמצום שכל, שעל ידו נמתק. אף יש חכמה עלאה, שכל החכמות פלולים שם, ומקבלין משם, ועל כן שם נמתקים כל הדינים. פי בהשכלים פריטיים אי אפשר להמתיק, פי אם בזה השכל דיקא השןף לזה הצמצום, שהוא שרשו; אבל

עלידי בחינת חכמה עלאה שכלול מכלם, שם נמתקים כל הצמצומים, וכל הדינים בלם. וחתורה שהיא יוצאת מחכמה עלאה, פי אוריתא מחכמה עלאה נפקת (זוהר בשלה דף סב), ואין יכולה לקבל מחכמה עלאה, פיראם פשיש לה שלמות. ושלמות התורה, היא עלידי תורה שבעל פה, פי תורה שבכתב אין לה שלמות, פיראם עלידי תורה שבעל פה. ועליון עלידי הספרים הנ"ל, שנתחדשים עלידי המחלקת, בבחינת: וספר כתב איש ריבי, בחינת: עשות ספרים הרבה אין קץ, עלידייזה נשלם התורה. ואזי התורה בבחינת (שמות כד): לוחות האבן – שמקבלת הארה מבחינת אבן שתיה. פי כל דבר שבעולם, יש לו צמצום אחר בכמות ואיכות, וכל הצמצומים שבעולם, כלם נרשמים באבן שתיה, שממנו השתת העולם, וכלם מקבלים ממנו, ושם המתקת כל הדינים, פי הוא בחינת חכמה עלאה, בחינת קדשי קדשים. פי השכל נקרא קדש, וכלם מקבלים ונכללים בבחינת קדשי קדשים, שהוא בחינת חכמה עלאה, שכלול מכלם. ומשם המתקת כל הדינים, בפרטיות ובכלליות. פי גם בשממתיקון הדין בפרט, באיזה שכל של איזה צמצום, צריכין גם בן להמשיך כח מהשכל העליון הנ"ל, כדי שיהיה כח לזה השכל הפרטי להמתיק הדין. וכן בכלליות, להמתיק כל הדינים מאיזה צמצום שיהיה, אי אפשר להמתיק פיראם עלידי בחינת השכל העליון, בחינת קדשי קדשים, בחינת אבן שתיה הנ"ל. וכשהתורה יש לה שלמות על ידי הספרים הנ"ל, אזי מקבלת מחכמה עלאה, בבחינת לוחות האבן, בחינת אבן שתיה, ואזי משפעת בכל החכמות, ונמתקים כל הדינים, בבחינת (תהלים כ): ישלח עזרך מקדש – שעקר העזר והישועה, שהוא בחינת המתקת הדינים, הוא מקדש, הינו עלידי השכל שנקרא קדש פיודוע. וזה אותיות "שתיה", ראשייתבות: הן תוי שדי יענני. (לשון המקרא איוב לא: הן תוי שדי יענני וספר כתב איש ריבי). הן תוי שדי – הינו בחינת הרשימות של כל הצמצומים נמתקון עלידי שבאים בתוך שתיה, בחינת אבן שתיה הנ"ל. וזה יענני – בחינת התמתקה, בבחינת: ישלח עזרך מקדש הנ"ל. וזה: הן תוי שדי יענני וספר כתב איש ריבי – שעלידי וספר כתב הנ"ל, הינו רבוי הספרים שנעשין עלידי המחלקת הנ"ל, שאז יש להתורה שלמות, ומקבלת משכל הפולל, מחכמה עלאה, שהיא בחינת אבן שתיה הנ"ל, עלידייזה הן תוי שדי יענני – בחינת התמתקה, עלידי בחינת לוחות האבן, שמקבלין מאבן שתיה הנ"ל:

ו זהו בחינת מזה שנוסעין על ראשיהשנה לצדיקים. פי ראשיהשנה הוא יומא דדינא של כל השנה, וכל אחד ואחד בא עם קדשתו וצמצומו אל הצדיק הדור, שהוא בחינת קדשי קדשים, בחינת אבן שתיה. בבחינת (שמואל"א ב): פי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל, שהם הצדיקים, שעליהם נשתת העולם, ועלידייזה נמתקים כל הדינים, עלידי בחינת אבן שתיה הנ"ל. וזה בחינת אבני יעקב, שנכללו כלם בתוך אבן שתיה (ב"ר ויצא פ' סת, עיין זוהר דף נח: ויהי רלא), פי הנפשות הם בחינת אבנים, כמו שכתוב (איכה ד): תשתפכנה אבני קדש; וכלם באים ונכללים בתוך הצדיק הדור, שהוא בחינת אבן שתיה, ועל ידי זה נמתקים כל הצמצומים הנ"ל: ה ועלידייזה שנכללים יחד כל הנפשות הנ"ל, עלידייזה נעשה שמחה, בבחינת (משלי יג): אור צדיקים ישמח. פי הנפש הוא בחינת נר, בבחינת (משלי כ): נר ה' נשמת אדם. וכשנכללין יחד נעשה מהם אור, ועלידייזה נעשה שמחה, בחינת: אור צדיקים ישמח:

וזה חדי רבי שמעון ואמר: ה' שמעתי שמעך יראתי, תמן יאות הוי למדחל. פי חכוק אמר נבואה זו על רבי עקיבא וחבריו שמתו עלידי שלא היה בהם אהבה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יבמות סב:). פי הם היו בחינת גבורות וצמצומים, ולא נכללו יחד, ולא נמתקו. ורבי שמעון וחבריו שהיו התקון שלהם, עליון אמר: אבן בחיבותא תליא, הינו בחינת האהבה וכללות שנכללין יחד, ועל ידי זה – התמתקה והתקון הנ"ל. ומזה בא בחינת: חדי רבי שמעון, הינו בחינת השמחה, שנעשה על ידי הכללות והאהבה, בחינת: אור צדיקים ישמח: פתח ואמר: הולך רכיל מגלה סוד. הולך רכיל וכו' דלית רוחה רוחא דקיומא, הינו רוח חכמה; ולא הוה מהימנא, הינו אמונת חכמים הנ"ל, פי עלידי שאין בו אמונת חכמים, אין בו רוח חכמה, פי נדון במוותרות הנ"ל. מגלה סוד, זה בחינת בטול פתב ידנו, שאין מקבלין אור השכל מידי הסמיכה הנ"ל, בבחינת (איוב לו): על פנים פסה אור. פי האותיות צריכות לקבל אור השכל מידי הסמיכה הנ"ל, ועלידי פגם אמונת חכמים, שהוא בחינת הולך רכיל, על ידי זה מגלה סוד, שנתגלה ונסתלק אור השכל הנ"ל, ועלי ידייזה – בסוד עמי לא יהיו הנ"ל: ונאמן רוח מכסה דבר, דאית בה רוחא דקיומא – עלידי בחינת אמונת חכמים, עלידייזה מכסה דבר, בחינת: על פנים פסה אור הנ"ל:

הדינים מעל כלל ישראל ולכפר עוונם ולהסיר המסך והמבדיל והרקיע, ויש עוד לרמוז שקודש קודשים עומד עליה, בחינת אין עמידה אלא תפילה, שהיא התפילה לגילוי עיצות התורה ללא ספק הנמשכות מהשכל הכולל שאבן השתייה. ומה היא אותה אבן שתייה? **הכסא הקדוש העליון**, הוא השכל העליון, שהוא לבוש לאור הרחמים ואהבה של אין סוף ברוך הוא לכל נשמות ישראל, שממנו משפט הרחמים מעל ראשם של החיות, הוא ראש השנה, שזה הכסא ושכל שהוא לבוש וכסא לאהבה ורחמי ה' **ממונה על ארבעה אלה** גווני ההנהגה שבחיות, להוציא משפט המחלוקת והלוקת העיצה לפועל עד להמתקת הדינים על ידי התשובה על פגם אמונת החכמים ועד שזוכה לעיצה שלמה במשפט אמצעי הממתיק משפט שמעל הרקיע, ואבן השתייה שהיא נקודה בלתי נתפסת מצד עצמה כי הפרטים יכולים להשיג הכולל בכליהם המצומצמים, אך כלפי הנבראים המקבלים אור המתקתה, יש לה דמות ולבוש מצומצם של **כסא בארבע** עמודים וצינורות, דרכם יורד שפע החיים, כנגד ד' אותיות שם אדנ"י בחינת דין וצמצום, שהם כנגד ד' אותיות שם הוי"ה בחינת רחמים, ואבן השתייה הנשלמת בהשגת הנבראים על ידי דמותה זו היא **התורה שבעל פה**, שגם בה יש ד' עמודי פרד"ם הנמשכים מד' אותיות השם, ואבן השתייה דמותה היא התורה שבעל פה, ואין שלמות לתורה שבכתב המקבלת מהשכל הכולל אלא על ידי תורה שבעל פה, כי על ידי ריבוי החידושים אשר בספרים שבכל דור נשלמת הבנת התורה שבכתב, כי דייקא על ידי שמתגלה שכל פרטי, שקיבל מהשכל הכולל, נשלם יותר ויותר אור השכל הכולל, כי מתגלה בכל פעם איך הוא שורש לכל הפרטים כולם. ואז גם תורה שבכתב מקבלת מזה השכל הכולל הארה. ועל ידי זה גם פרטי הדינים נכללים זה בזה ונשמות ישראל נכללים זה בזה, ואז דייקא כן נעשים בכח אחדות כל הנשמות כלי גדול לקבל אור אבן השתייה ללא צמצום הדמות. והבן היטב.

ועל דמות **הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה**. דא הוא תורה שבעל פה. **מכאן לתורה שבעל פה ושיון (דף עב ע"א) יתה על תורה שבעל פה. כגון דהאי פרסיוא לרא, כמראה אדם דאיהו דיוקנא דיעקב דאיהו יתיב עלה.** ועל דמות **הכסא** והתגלות פרטי תורה שבעל פה המשלימה את התורה שבכתב, **כמראה אדם עליו מלמעלה**. זו היא תורה שבכתב, זאת התורה אדם, המקבלת מחכמה עילאה, והיא יושבת כאדם על הכסא, כי התורה שבכתב היא שורש התורה שבעל פה, הנרמות ונכללת בה. **מכאן**, משורש זה

וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר. האי היא אבן שתייה דאיהו נקודה תדא דכל עלמא. וקנימא עלה קדש הקדשים. ומאי היא, פרסיוא קדישא עלאה דאיהו ממונה על אליו ארבע דמות כסא בארבע סמכין, ודא הוא תורה שבעל פה. – הנה ראה יחזקאל דרכי הנהגת ה' להוציא משפטינו לאור למתק כל הדינים והצמצומים, על ידי השכל הכולל, שהוא בחינת אבן שתייה, אשר כל הבריאה נכללת בה, כי היא שורש הבריאה, כך כל השכלים הפרטים נמשכים מהשכל הכולל ודייקא ששבים ונכללים בו נעשה המתקתם בשלמות. ומה שהשכל הכולל שהוא החכמה עילאה, נמשכת ההמתקה משם, הוא דייקא על ידי ריבוי הספרים חידושי התורה ועיצות ונתרבים דייקא על ידי מחלוקת שבקודשה, ומה שהזורים ונחשבים אלו הספרים על ידי תיקון אמונת חכמים, שמאמין בהם ובחידושים בתורה שבעל פה אשר התורה שבכתב מתלבשת בהם, כי מבין שאינו יכול להשיג את ה' יתברך ורצונו מן התורה שבכתב אלא על ידי אמונת חכמים המלבישים השגת אלוקותו בתוך החידושים והעיצות וההלכות שמגלים בכל דור, ובאמת לא ניתן לכתוב תורה שבעל פה הסוד כמוס, סוד העיבור, אלא שריבוי הספרים בכל עת, הנצרכים כפירטיהם הרבים כשכלים פרטיים ועיצות ברורות, לפי רוחו של כל אחד ואחד ולפי שינויי הדור הנשמות ומקום המצאם, מוכיחים שאין סוף לתורה היוצאת מאבן השתייה. וזהו שאמר **וממעל לרקיע** שהוא בחינת מסך המבדיל בחינת צמצום ודין ומשפט, אשר על ראשם, כי המשפט הוא שורש מעשה שליחות מלאכים להוציא הדין לפועל, ומעל זה המשפט של דין ראה יחזקאל **כמראה אבן ספיר** – אבן המאירה בגוונים רבים, כי היא כוללת כל הגוונים יחד ומאירה באור הרחמים והאהבה, בחינת התכללות גווני אורות הנשמות בשמחה ואהבה בחינת חדי רבי שמעון על ידי החיבותא, וזהו **אבן השתייה** בחינת חכמה עילאה, בחינת שכל הכולל של הצדיק הכולל בתוכו כל נשמות ישראל וכל העיצות והשכלים שלהם, שעל ידי זה המתקת כל הדינים, שהיא נקודה אחת של כל – דהיינו של כלל, שהרי כוללת הכל, כי כל העולם נכלל בה, כי היא שורשו ובא בתוכה בכוח היה כולו, ועומד עליה על החכמה עילאה קודש הקודשים, שכל השכלים, שהוא הדר ומקום הפנימי ושורשי של המקדש העומד על אבן השתייה, כי הוא בחינת לבוש לאבן השתייה המציין ומייקר מהותה, כי בזה החדר יכול לבוא ביום הכיפורים הכהן הגדול הכולל נשמות ישראל, להכלל באבן השתייה ושכל הכולל ולמתק כל

של עליונות התורה שבכתב על התורה שבעל פה כאדם היושב על כסא, משתלש לבוש ההלכה ועיצה אמתית, שתורה שבכתב, כגון ספר חומש, שימו אותה על תורה שבעל פה וספרי הגמרא, להורות סדר ההשתלשלות למעלה בלבוש וכסא ההלכה. משום שזה התורה שבעל פה כסא ומקום לזה התורה שבכתב. כי אותיות התורה שבכתב המחכימות בהם נבראו כל העולמות ופרטי הנשמות והגופים והשכלים והדינים ומקומות ואקלימים, כפי חכמתו יתברך המלוכשת בצורת האותיות להנהיג העולם, הרי כל אות הוא כללות גדול ואפילו כל קוץ וקוץ של אות נכללים בו תלי תילים של הלכות ועיצות של בעל פה. והתורה שבכתב היא כמראה אדם, שהוא הדמות של יעקב (שופרה דיעקב כשופרה דאדם) שכנגד עמוד האמצעי ומשפט האמת המאחד בתוכו כל הגוונים. כי התורה כוללת בתוכה כל גווני ופרטי הדינים שבכל ריבוי הספרים שהיו ושיהיו, שהוא יושב עליה על תורה שבכתב והיא כסא לו. כי היא מראה ודמות שלו ומשתלשת ממנו. כי עמוד אמצעי, ז"א הוא שורש התורה. וגם הוא עצמו נכלל באבן השתייה שכל הכולל.

רבי יהודה קם ליליא חד למלעי באורייתא בפלגו ליליא פני אושפיזא במתא מחסיא. ויהוה תמן בביתא חד ינדאי דאתא בתרי קסירא דקטפירא. פתח רבי יהודה ואמר (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים. דא היא אבן שתיה דמתמן אשתיל עלמא ועלה אתבני פי מקדשא. רבי יהודה חכם האמת בעל השגת השכל הכולל כפי שקיבל בתורה שבעל פה מרבו רשב"י בחביבותא, קם לילה אחד לעסוק התורה שבעל פה המפרשת תורה שבכתב וחקים את הלילה שהוא חושך וזמן תורה שבעל פה לאחדו בתורה שבכתב שבאור היום כחינת לילה אחד מאוחד בכל גווני דינו ונכלל בשורש היום, והיה זה בחצות וחלוקת הלילה בחינת פלג מים, בחינת מחלוקת ודין דקדושה שעל ידו נמשך בבוקר אור וחוש של חסד והמתקת הדין, על ידי עיצות התורה ושכל פרטי, הנמתק על ידי השכל הכולל שנמשך בנקודת חצות, בחינת נקודת אבן השתייה שבזמן היממה בחצות. והוא היה בית הארחה בעיר מחסיא. מקום המארח ומאחד נשמות מכל מיני מקומות שונים למקום אחד ועל ידי זה נעשה המתקת הדינים והתגלות הרחמים מה שה' יתברך הם עלינו וזה הנרמז בשם העיר מחסיא. והיה שם בבית יהודי אחד הנכסף בעומק ליבו להיות אחד ולא להיות חלוק בעצתו, אך שבא בשתי אמתחות ושקים של מלבושים ועיצות ודיני תורה שהם לבוש לשכל הכולל, שלא יכל להכריע בהם והיה מסופק איזה בגד ולבוש ועיצה ללבוש, ומה ראוי לו עד שלא לבש אף אחד מהם מרוב הספקות. (וכאן המקום להזכיר

ולפרט מעט עצת רבינו הקדוש, שאם אדם מסתפק בבחירתו בין שני עבודות, עצתו היא שיעשה מה שיש בו יותר מסירות נפש באם יש לו מוכנות ורצון להתגברות או לחילופין אם אין הרצון חזק עד לכדי מסירות יתרה או שלא ניתן להבחין באיזו מן העבודות יש יותר מסירות או שבאמת הם באותו רמה או שאין לו חכם להתייעץ עימו או כל כיוצא בזה והוא עדין מסופק מה יעשה, אזי עצתו שיבחר באחת מן האפשרויות ככפיים וידע שודאי עשה טוב שהרי שניהם ודאי הינם עבודת ה'. וגם אני מוסיף שודאי ללא ספק יש לו רצון טוב לכוון לאמת וגם אם לא יודע לברר עדין יש לשמוח ברצון הקדוש ומי יודע, אולי דייקא על ידי השמחה ברצון הטוב למרות הספקות דייקא יגיע לברור העיצה וכמוכן שלפי התורה הנ"ל עצתו יתחזק באמונת חכמים ויאמין בכל הספרים הקדושים ויאמין בעצמו ובחידושו ויאמין שהחכמים יכולים לעזור גם לו להתקדש).

פתח לבאר תורה שבכתב על ידי תורה שבעל פה רבי יהודה בלימודו בחצות בסוד השכל הכולל ואמר, והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלוקים – ומגלה ר' יהודה כי יעקב בנדרו לה' אחרי חלומו והכרתו בנוראות המקום, בהבטחתו כי יהיה מקום מצבת האבן לבית אלוקים, הנה אותה האבן זוהי אבן השתיה, בחינת צדיק הדור בעל הנשמה הנבונה ושכל הכולל, שכל הנשמות, אבני קודש אשר תשפכנה בראש כל חוצות, מפני הראש והמחשבה הנחצית בחיצוניות השכל, שהיא העיצה החיצונית לפנמויות השכל, המשתלשלת ממנו לשתי הצאים ושתי עיצות וממלכות, ובראש השנה אלו הנשמות באות עם כל הצמצומים וכל הדינים נכללות בו כדי להמתיק הדינים, כי זה הצדיק שהוא בחינת אבן השתייה שמשם נשתל העולם, כי מה שנחפכו אצלו האבנים לאבן אחת הוא מפני שהוא שכל הכולל ונשמה הכוללת ומאחדת בה כל הנשמות שממנו כל הנשמות משתלשלות, וכן בבריאה אבן השתייה היא הנקודה הכוללת שממנה שבה נחקקים כל מקומות העולם ששמה נרקמים הגופים שבכל מקום אשר בהם יורדות להתלבש הנשמות. ועליה על אבן השתייה, נבנה בית המקדש שהוא ההיכל והכלי לגלות בו פאר אחדות השכלים והנשמות הנכללות באבן השתייה והצדיק, בעלית כל ישראל לרגל. והוא המקום לעלות בו דרך שער השמים את כל תפילות ורצונות הנשמות.

זקף רישיה החוה ינדאי ואמר לה האי מלה איך אפשר, והא אבן שתיה עד לא אתברי עלמא תות ומינה אשתיל עלמא, ואת אמרת והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. דמשמע דיעקב שוי לה השתא דכתיב, (בראשית כח) ויקח את האבן אשר שם מראשותיו. ותו דיעקב בבית אל הוה והאי אבנא תות

פִּירוּשָׁלַיִם. – והנה אותו יהודי בעל חלוקת העיצה ושתי אמתחות לבושי עיצות, אשר פגם באמונת חכמים אשר יש לו לתקן זה הפגם, אך אין ביכולתו, אלא שהצדיק מתקן אמונות חכמים של המון העם על ידי שיש עליו מחלוקת וקושיות, לכן השתלשל כי זקף ראשו אותו יהודי, בהתכוונו להתיישר במשפט אמת בזאת ההודקפות, דהיינו שעלתה בראשו ומוחו קושיה, שעל ידי התירוץ והתשובה של רבי יהודה יהיה נעשה ספר ויחשב בעיני אותו יהודי ויתתקן פגמו ויזכה לעיצה שלמה או יש לומר זקף ראשו בגאווה על חכמת שאלתו, ואמר להקשות לו לרבי יהודה, דבר זה שפרשת באבן המצבה איך אפשר? והרי אבן השתייה עד שלא נברא העולם היתה וממנה הושתת העולם, ואתה אמרת והאבן הזאת היא אבן השתייה אשר שמתי מצבה. שמשמע שיעקב שם אותה עכשיו במקומה כאילו היא תלויה בו ככל סתם אבן אחרת ואין היא קדומה במקום הראשוני שהוא מקור לכל. שהרי כתוב ויקח את האבן אשר שם מראשותיו. ולא שייך לקיחה ותזוזה לשורש שהוא מקום מנוחה אשר אין בו מלטול ושינוי כי הוא כולל בתוכו כל המקומות והשינויים. ועוד שיעקב בבית אל היה והאבן הזאת הייתה בירושלים לכן לכאורה אין מדובר באבן השתייה.

רבי יהודה לא אסתר רישיה לגביה, פתח ואמר (עמוס ד) הַבּוֹן לְקִרְיַת אֱלֹקִים יִשְׂרָאֵל. וְכָתִיב, (דברים כז) הַסֵּפֶת וְשָׁמַע יִשְׂרָאֵל. מִלִּי דְאוֹרֵייתָא בְּעֵינֵי בְּוֹנָהּ. וּמִלִּין דְּאוֹרֵייתָא בְּעָאן לְאַתְתְּקֵנָא בְּגוֹפָא וְרַעֲוִיתָא בְּחֵדָא. קָם הָהוּא יוֹדָאי וְאַתְלַבֵּשׁ, וְיִתִּיב לְגַבִּיהָ דְּרַבִּי יְהוּדָה, וְאָמַר זִכְאִין אַתְוִן צְדִיקָא דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא יוֹמָא וְלִילֵי. – רבי יהודה לא סובב ראשו אליו, יש לבאר כי סיבת אי הסיבוב הוא כמובאר בליקוטי הלכות על התורה הנ"ל שמקשר ר' נתן אותה לתורה ה' כי ענין פגם טיפי המוח והכרית וענין העשנים העולם ומבלבלים המוח בחלוקת עיצה, בחינה אחת הם, ולכן תיקונו על ידי מחלוקת הצדיקים בניהם המנסים אותו בהרחקת הסטרא אחרא שנתלבשה בו, שיש לו להתגבר ולא להתרחק מפני המחלוקת, ובכאן ההרחקה היא המחלוקת והסבת הפנים ממנו שהוא בחינת דין, וכן לרמוז לו מידה כנגד מידה, מפני שאותו יהודי הסב פניו מן החכמים לבלי להאמין בהם ולהקשות בליבו עליהם לכן הראה לו כאין זה לרמוז. ופתח ואמר הַבּוֹן לְקִרְיַת אֱלֹקִים יִשְׂרָאֵל. כי אי אפשר להדבק בשכינה כי אש אכלה היא ויש לך להדבק בחכמים ולכבדם כבואך לקראת השכינה בתפילתך, ולהאמין כי דברי החכמים דברי אלוקים המה ורצון וחכמת ה' מתגלה דרכם ויראת את ה' אלוקיך לרבות תלמידי חכמים. וכתוב הסכת ושתוק מקושיות לבך ושמע ישראל לחכמים בעת שמגלים

תורה, והזק לכך באמונה בהם ובהכנה ראויה ביראת כבוד. ודע כי דברי צריכים כונה בלב ביראה כמול השכינה, ודברי תורה צריכים להתתקן בגוף רקום זך ורצון של הנשמה כאחד בעצת אחת על ידי אמונת חכמים, שלא תהיה חלוקת עיצה הנובעת ממותרות הגוף המושך לעיצה מבלבלה אחת ורצון וחכמת הנשמה בעצתה האמתית. לכן בחר והאמן כי שאפשר לפרש כדברי אשר דברי אלוקים המה. ובחר לך עיצה ולבוש אחד מן האמתחות שלך בלי ספק, והכן, על ידי קיום העיצה והלבוש, כלי לקבל התירוץ לקושייתך לשאול אותה בצורה ראויה ומכובדת בלב נקי, והיא התכונות וכוונה נכונה. קיבל אותו יהודי התוכחה קם מנפילת האמונה אותו יהודי והתלבש בעצת רבי יהודי להתכונן כראוי כדי לשאול הקושיה כראוי והתקרב באמונה לרבי יהודה וישב אצל רבי יהודה ואמר בשבח ואמונה בצדיקים, אשריכם הצדיקים שעוסקים בתורה יומם ולילה ויודעים אותה בברור, על ידי עמל שלכם בתורה שבכתב ביום ותורה שבעל פה בלילה אשר קבלתם מרבים דברי אלוקים בסמיכה עד לסמיכת משה על יהושע. ובהגינות שלכם אתם מחברים היום והלילה להשלים תורה שבכתב על ידי תורה שבעל פה לבטל הדינים וההסתרה והקושיות.

אמר ליה רבי יהודה השתא דבְּוֹנֵת גְּרָמָה, אימא מילך דנתחבר בְּחֵדָא. דְּהָא מִלִּי דְּאוֹרֵייתָא בְּעֵינֵי תְּקוּנָא דְּגוֹפָא וְתְּקוּנָא דְּלִבָּא. וְאִי לָאוּ בְּעַרְסָאי שְׂכִיבָנָא וְכַלְבָּאי אִמְרָנָא מִלִּין. אֵלָא הָא תְּנִינֵן דְּאִפְּלִין חַד דִּיתִיב וְלֵעִי בְּאוֹרֵייתָא שְׂכִיבָנָא אֶתְחַבְּרַת בְּחֵדָהּ, וּמָה שְׂכִיבָנָא חָכָא וְאָנָא שְׂכִיב בְּעַרְסָאי. וְלָא עוֹד אֵלָא דְּבְּעֵינֵי צְחוּתָא. – אמר לו רבי יהודה, עכשיו שכוונת עצמך בלב ישר ביראה ואמונה ושבת, אמור דבריך וקושייתך שנתבחר כאחד בחיכות ואהבה זה לזה להכלל באבן השתייה להמשיך המתקה משכל הכולל לאותה קושיה חסרון ודין, וכן יש לומר כי אותו יהודי ביחס לרבי יהודה הוא כגוף לנשמה (עיין תורה כב) וצריך שבחינת הגוף שהוא אותו יהודי יתחבר באמונה לנשמת הצדיק להכלל בו כראוי על ידי הכנה להתאחד, הכנה גם מצד בחינת הגוף שהוא התלמיד המאמין וכן הכנה מצד נשמת החכם, שהרי דברי תורה המתגלים על ידי החכם, צריכים תיקון הגוף שהוא התלמיד (המוזכר גופו מן עשני המותרות המבלבלות מוחו) שהוא בחינת היצוניות לחכם ותיקון הלב של החכם הלב, שהוא בחינת פנימיות לתלמיד, שיש לו גם כן להכין לבו לגלות שכל עליון כולל על ידי פרטים ודינים שבלב המלבישים לשכל. הרי מה שדברתי בקול הידושי על אבן השתייה היה בשבילך ולמען תיקונך. ואם לא שהייתי מרמוז לכך להתכונן כראוי באופן הצגת הקושיה ביראה ואמונה

כנ"ל שהרי האמנותי כך שתוכל לתקן פגם האמונה שלך בי, אם לא כל זה הרי במטתי הייתי שוכב, לקיים בשכבך, ובלבי הייתי אומר הדברים, לבלי לגלותם לגופך, אלא שהיו מכוונים אליך דווקא לעורר התיקון. ועוד קח ראיה ממני עצמי שדברי תורה צריכים הכנה לקראת השכינה, שאם לא כן הרי לא הייתי עומד כלילה לעסוק בתורה בפי אלא הייתי נשאר שוכב במיטה והוגה בלבי הדברים. אלא הרי שנינו שאפילו אחד שיושב ועוסק בתורה, השכינה מתחברת עמו, ומה שכינה כאן הייתכן הדבר שבעת שהיא לפני ואני שוכב במטתי? ולא עוד שמספיק הקימה מן המיטה לכבד השכינה ולהכין עצמך לקראתה, אלא שצריכים צחות ונקיות הגוף מן המותרות המבלבלים המוח מברור האמת של השכינה. וכן מה שאתה בחינת גוף לי ושכינה אשר שוכנת בלבי מדברת מגרוני, צריך אתה הכנה בלבוש מכוון ותיקון העיצה ותיקון האמונה בי וגוף נקי ממותרות למען יקבל מוח שלך שכל ומשפט והנהגת האמת שלי.

ותו דְּכָל בַּר נֶשׁ (אחרי מות סו א) דָּקָם לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא מִפְּלָגוֹ לִילֵיָא פִּד אֲתֵּר רִיחַ צְפוֹן (בפלגו דליליא) קוֹדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא אֲתֵּי לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקָא בְּגַבְתָּא דְעֵדֶן. וְהוּא וְכָל צְדִיקָיָא דְבְּגַבְתָּא בְּלָחוּ צִיִּיתִין (ליה וצייתין) לְאַלְיִין מְלִיִן דְנִבְּקֵי מִפְּרֻמִּיהָ. וְמַח קוֹדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא וְכָל צְדִיקָיָא מִתְעַדְנִין לְמִשְׁמַע מְלִי דְאוֹרֵייתָא בְּשַׁעֲתָא דָּא וְאָנָּה אֲחָא שְׂכִיב בְּעַרְסָא. אָמַר לִיה הִשְׁתָּא אִימָא מִיָּדָּה. – ועוד שלא רק תלמידי חכמי קדושים המבינים סודות התורה שכינה כנגדם אלא כל אדם יש לו להאמין בעצמו שיש לקב"ה נחת מן החידושים שלו ואפילו אין לו כל חידוש ואינו מבין התורה וסודותיה אלא שמשתדל כפי יכולתו לעסוק בה שקם למלמל בתורה אפילו בלא ההכנה מפני אונסו, וקם מחצות לילה וזמן פלג מים של קושיות הגמרא כלילה המעורר החידושים של התשובות, באשר מתעורר רוח צפון, ודברים הצפונים והקוקים באבן השתייה ובתורה שבכתב, המתגלים על ידי תורה שבעל פה, שעיקרה הם סודות הצפונים בתורה, אזי הקב"ה בא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן בעסק של אותו אדם בתורה. והוא הקב"ה וכל הצדיקים שבגן עדן מקשיבים לאלו המילים היוצאת מפיו של אותו אדם פשוט. ומה הקב"ה וכל הצדיקים מתעדינין למשמע מילות התורה בשעה זו וכי אני אחיה שוכב במיטתי בלי הכנה ראויה לקראת הקב"ה והצדיקים. וכן אתה שעלתה כך קושיה לשאול אותי למען אלמדך ועתה זקוק לתיקון לבוש העיצה האמצעית לקבל ממני דברי אלוקים חיים, איך לא תתכונך כראוי. אמר לו רבי יהודה לאותו יהודי, בעת שיודע הנך ממה שלימדתי אותך והקדמתי לך ענין ההכנה לקראת השכינה אשר במעמד

הלימוד, אמר דברך בהכנה ראויה בגוף ולב זכים.

אָמַר לִיה שְׂאִילָנָא עַל מַח דְּאֲמַרְתָּ בְּפִסְקָא דָּא (רזא דאבן שתיה דאמרת) וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שְׁמָתִי מִצְבָּה יְהִיָּה בֵּית אֱלֹהִים דָּדָא אֵבֶן שְׁתִּיָּה. (השתא דציית למלי) הִיָּה אֲפֹשֶׁר, דְּהָא אֵבֶן שְׁתִּיָּה עַד לָא אֲתִבְרִי עֲלֵמָא תָּוֹת וּמְנַה אֲשִׁתִּיל עֲלֵמָא, וְאֵת אֲמַרְתָּ אֲשֶׁר שְׁמָתִי, דְּמִשְׁמַע דִּיעֲקֹב שׁוּי לָהּ הַשְׁתָּא. וּכְתִיב וַיִּקַּח אֶת הָאֵבֶן אֲשֶׁר שָׁם מִרְאשׁוֹתָיו. – הנה בתחילה זקף ראשו בגאווה המסלקת השכינה והחכמה, אך עתה אמר לו שאלתי על מה, בלשון ענווה בחינת מה ה' אלוקיך שואל ומבקש מעמך, שאלתי על מה שאמרת בפסוק וכו'. והזור על קושייתו כנ"ל.

ותו דִּיעֲקֹב בְּבֵית אֵל הָוָה וְאֲבָנָא דָּא תָּוֹת בִּירוּשָׁלַם. אָמַר לִיה כָּל אֶרְעָא דִּישְׂרָאֵל אֲכַפֵּל תַּחְוֹתָיו וְתַחְוֹתָיו אֵבֶן תַּחְוֹתִיהָ תָּוֹת. אָמַר לִיה אֲשֶׁר שָׁם כְּתִיב. וּכְתִיב וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שְׁמָתִי מִצְבָּה. אָמַר לִיה אִי יִדְעָתָּ מַלְּחָ אִימָא לָהּ. – וממשיך הקושיה כנ"ל אמר לו רבי יהודה לתרץ שתי הקושיות בתשובה אחת. כל ארץ ישראל התקלפה והתאחדה והצטמצמה תחתיו בזכות מעלת נשמת יעקב שהוא בחינת קו האמצעי הכולל כל הגוונים, בחינת משפטי אמת, בחינת ראש תוך סוף, ימין שמאל אמצע, שהרי הוא בחינת השכל הכולל ואבן השתייה, לכן אפילו אותה אבן אשר ממנה הושתת העולם כולו, גם היא התקלפה עם כל ארץ ישראל למקום יעקב בבית אל ואותה אבן תחתיו הייתה בזכותו כנ"ל כי הוא שורשה והיא תלויה בו ולכן נחשב שהציב אותה שם עם כל ארץ ישראל, שהאבן היא שורש לכל ארץ ישראל תלויה כנ"ל עם כל ארץ ישראל ביעקב. אמר לו אותו יהודי לרבי יהודה קושיה נוספת על התרוץ, איך אפשר לומר שהאבן זזה ממקומה שבירושלים לבית אל כדברך, הרי אשר שם כתוב, שהייתה כבר שם בבית אל, וכתוב מצד שני והאבן הזאת אשר שמתי מצבה, שיעקב הניח אותה שם למצבה ובאמת לא הייתה שם מקודם. אמר לו רבי יהודה, האמן בחידוש שגילתי והאמן בעצמך שיש לך לחדש ולאמת דברי ביתר דיוק, אם ידעת הדבר והתירוץ אמור אותו בפיך בתורה שבעל פה והרבה ספרים והשלם תורה שבכתב, והיא תקבל חכמה עילאה שבאבן השתייה, כי על ידי זה שתזכה לתרץ החילוק, תזכה לקיים הפסוק ולגלות כוח אבן השתייה הממתקת כל הדינים והקושיות.

פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים יז) אָנֹכִי בְּצַדִּיק אֲחֻזָּה פְּנִיָּה אֲשַׁפְּעָה בְּתַקִּינִי תְמוֹנָתְךָ. דָּוִד מְלֻבָּא תְּבִיבּוֹתָא וְדְבַקוֹתָא דִּילִיָּה בְּהָאֵי אֵבֶן תָּוֹת. וְעֵלָּה אָמַר (תהלים קיח) אֵבֶן מְאֻסֵּי הַבּוֹנִים הִתְּתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. וְכֵד בְּעָא לְאַסְתַּפְּלָא בְּחִיזוֹ יִקְרָא דְבְּרִיָּה, נְטִיל לְהָאֵי אֵבֶן בִּיְדֵיהָ בְּקַדְמִיתָא וּלְכַתֵּר עֵייל. – האמין אותו יהודי לרבי

יהודה והאמין בעצמו שיש בכוחו לחדש תירוץ כשם שמחדש להקשות פתח ואמר לצטט דברי דוד המלך להקדים זה פסוק כדי לתרץ הקושיה, **אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקין תמונתך**. דוד המלך אשר תחתיו כל נשמות ישראל במלכותו עליהם, **אחבתו** לקב"ה ולכל ישראל אבני קודש ודבקות שלו וחיבור שלו אליהם באהבה להכלל כולם יחד להמליך מלכו של עולם, בחינת אנא בחביבותא תליה, כל כוח האהבה והדבקות באותה אבן היה תלוי, כי השכל הכולל שהוא אבן השתייה, הוא שורש כל הנשמות, המחבר כל נשמות ישראל וכוללם יחד. ועליה אמר דוד בפרק אחר, **אבן מאסו הבונים**, אלו נשמות ישראל הגבוהות אשר הם שורש לאבן השתייה בארץ, שממנה הושתת העולם, כי הנשמה הכוללת ונשמות הצדיקים כשבט יששכר יודעי בינה וסוד העיבור, הרי הם מעל הגלגלים והמלאכים המקיימים המקומות שיצאו מאבן השתייה, נמצא שהם הבונים של אבן השתייה אשר בארץ, ובזמן דוד יתר הנשמות, מלבד דוד, מאסו בערך השכל הכולל ורצו לחצות לשתי ממלכות ויותר, כל איש כפי בחינתו, בדיון ושכל וצמצום פרטי שלו, בלי להכלל באבן השתייה, ולא נהגו כבוד זה בזה, לקבל כל אחד לבוש ועצת חברו וחכמתו לחברם יחדיו לחידוש החכמה וריבוי הספרים, כפי שהייתה המאיסות הנ"ל כימי רבי עקיבא, אך דוד החשיבה ואצלו היתה לראש פינה, עליונה כמעלתה למתק הקצה והפינה והדין, בחינת מה שבאים בראש השנה לראש הנשמות לקבל המתקה מראש האבנים אשר למראשתיו, לקבץ כל הפינות להתקפל למקום אחד המאחדם. **וכשרצה להסתכל במראה** ודמות וצמצום כבוד ולבוש ריבנו המשתקף בהנהגת הבריאה ומתגלה בגווני כל נשמות ישראל דייקא כשנכללים יחד, ונראה מראה פאר עמוד האמצעי המחבר ימין שמאל, המבריה מן הקצה אל הקצה מן הפינה אל הפינה, נטל והעלה אבן זו שהוא השכל הכולל בידו תחילה, בידו דייקא, בחינת ידי הסמיכה של הרבנים ההגונים המקבלים הסמיכה רב מפי רב עד משה, כי ידי הסמיכה של רוח החכמה ורוח החכמה אשר בכתובים הם בחינה אחת, (כמובא שם בתורה הנ"ל) ועל ידי תוקף כתב ידנו ותורה שבעל פה הנכתבת והופכת להיות תורה שבכתב המוסיפה עוד קושיות ותשובות וספרים המשלמים תורה שבכתב הם מעוררים את האבן שתיה להשפיע חכמה עילאה לתורה שבכתב, לכן נטל כביכול כמו יעקב השכל הכולל התלוי בסמיכת הידיים וכתובת הידיים, נטלה תחילה, דהיינו העלה האבן לראש פינה ותחילה וראשית הבריאה להורות שהיא תחילה ושורש כל השכלים והצמצומים ושם כולם נכללים יחד, ורק משם המתקה של כל אחד מן השכלים הפרטים ויש לכולם להכלל בשורשם המאחדם ולכן יש להם להיות באהבה

והכיבות וכבוד זה לזה, שדייקא על ידי זה כל אחד יכול למתק דינו, וכן כל אחד הרוצה להכיר את בוראו והשגת אלוקותו אשר למעלה מעל הבריאה במקום שורש הנשמות בכסא הכבוד, צריך תחילה לראות כאן בעולם הזה כבודו יתברך אשר מתלבש בכל נשמות ישראל ולכבדם באשר הם, חלק אלוך ממעל השוכן איתם אפילו בתוך טומאתם, ואחר שמכיר לבוש וכבוד קונו אשר בעולם הזה ורואה אחדותם על ידי שכל הכולל, יוכל להכנס בשער השמים לעלות בסולם לראות איך מלאכים עולים בשליחותם עם התעוררות ישראל מלמטה באהבתם זה לזה ויורדים המלאכים להשפיע שפע אלוקות וחיות חכמה על ישראל ממקום הנשמות שמעל הגלגלים. לכן תחילה אחו בבחינת אבן השתיה הכוללת כל האבנים ואחר כך נכנס בעולמות העליונים בסוד העיבור.

בְּגוֹי רָכַל מֵאֵן דְּבַעֵי לְאַתְחִיזָהּ קַמִּי מְרִיחַ, לֹא אֲעִיל אֶלָּא בְּהַאי אֲבָן. דְּבַתִּיב, (ויקרא יג) בְּזֹאת יבא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ. וְדָוִד מְשַׁבַּח גְּרַמִּיחַ וְאָמַר אֲנִי בְּצַדֵּק אֶחְזֶה פְּנֵיהָ. וְכָל אֲשֶׁת־דַּלִּיתִיחַ דְּדָוִד לְאַתְחִיזָהּ בְּהַאי אֲבָן בְּדָקָא יֵאָדָּם לְגַבִּי דְלַעֲיָלָא. – מדוע צריך תחילה ליטול אבן התחילה והראש כדי להכנס, מפני שכל מי שרוצה להתראות לפני ריבונו, לראות איך המלך משגיח עליו ורואה אותו בכל עת, שזה הוא סוד העיבור (כמובא בליקוטי הלכות) לא נכנס בסוד הדברים אלא עם אבן זאת של שכל הכולל כדי שיוכל להתאחד עם כל נשמות ישראל, כמו שכתוב בזאת יבא אהרן (אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה), שהיה נכנס אל תוך פנימיות הקודש ושורש השכל, לקודש הקודשים פנימה על ידי השכל הכולל כנ"ל. ודוד משבח עצמו ומאמין במעלתו ואומר, **אני בצדק**, בחינת צדק לבשתי, בחינת לבושי כל ישראל המתאחדים ללבוש אחד ועיצה אחת כוללת ושכל כולל של אבן השתייה, על ידי זה אחזה פניך, והראה גם בחינת הפנים והפניות שלך והראה איך אתה רואה אותי ומשגיח עלי ועל כל ישראל, וכל השתדלות של דוד להראות בהשגחתו יתברך באבן זו ושכל כולל בראוי על ידי שמכבד כל ישראל, בראוי ונראה כלפי מעלה, כמו שלמעלה הקב"ה רואה כל ישראל כאיש אחד ובלב אחד, כן ראה דוד בזכות נטילת האבן, כדי שיראה ויתראה. אשר יבוא דוד מלכא משיחא, ויתקיימו הפסוקים אשר בספר הנביא באותיות רוח חכמה אשר המה בכתובים: ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ומלך אחד יהיה לכלם למלך ולא יהיו עוד לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד (יחזקאל לז כב). ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו אותם(שם כז) במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטם להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, סובב מונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עלידי אמונת חכמים נודעה המה וזוכה לשכל ברור, ועלידי זה וזכה להוציא ולקבל מכל מה שלומד בהתורה משפטי אמת, דחינו הנהגות ישראל לעבוד אותה ותקרה, שידע איך להתנהג בכל דבר הוא והתלויים בו. אכל כשפונם ח"ו באמונת חכמים, הוא נדון ביגיעת בשר, דחינו במותרות, בצואה ורתחת, שעולים לו עשנים סרוחים אל המה ומערבבין ומבלבלין מחו ודעתו, ואזו אינו יכול להוציא מלמודו משפטי אמת והנהגות אמתיות, אדרבא, הוא מוציא דברים הפוכים מן האמת. ועלידי זה אין לו עצה שלמה לעולם, והוא תמיד מספק ועצתו חלוקה לכאן ולכאן.

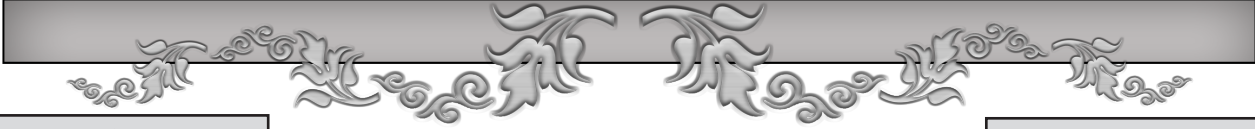
ב. עקר המחלקת שובא על האדם הוא מחמת פגם אמונת חכמים על שלא האמין בהצדיקים, שהם החכמים, ודבריהם וספריהם הקדושים לא היו חשובים בעיניו כלום, והיה בעיניו אף למותר, מכל שכן וכל שכן אם ח"ו, היה מלעיג עליהם. ועל ידי כל זה בא מחלקת, לפי הפגם ח"ו. עליכן צריך כל אחד לשום אל לבו, להתבונן מהמחלקת כמה הוא צריך לשוב על פגם אמונת חכמים, שמשם בא המחלקת.

תפילה על פי הלימוד

"גדל העצה ורב העלילה אשר עיניך פקחות על כל דרכי בני אדם" ויודע ומבין מהשבותם ומודם, ומיד כל לוחציהם אתה גואלם ופודם. רחם עלי למען שמה, ועזרני לעשות רצונך והושיעני מהרה, ותקנני בעצה טובה מלפניך, ותנני מאתך דעה בינה והשכל, שאזכה לדעת לתת עצה לנפשי על כל דבר שבעולם, ותנני לעצה שלמה תמיד, ולא אהיה מספק לעולם על שום דבר, ולא תתחלק עצתי לשתיים חס ושלום, ותשפיע עלי "רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'". ותרחם עלי ותושיעני ותזכני לאמונת חכמים באמת כרצונך הטוב, ואזכה להאמין בכל החכמים האמתיים באמונה שלמה באמת ובלב שלם, ולא אסור מדבריהם ימין ושמואל. ועלידי זה תזכני למשפט דקדשה שאזכה לשפט עצמי באמת, ותוציא משפטי לאור. ואזכה ללמוד ותורתך הקדושה לשמה תמיד, ללמוד וללמוד לשמר ולעשות ולקום את כל דברי תורתך באהבה,

מאד, סבנו גם סבבנו, וימרו את חיינו מאד בקשיות ובלבולים ומחשבות זרות ושגונו וטרוף הדעת ועקמומיות הלב הרבה מאד. הפיטה בענייני פי רבו מכאובינו וצרות לכבנו. אכינו מלה אל ח"ו וקנס, רחם עלינו ברחמיך הרבים, ברחמיך העצומים, ברחמיך הגדולים, ברחמיך הטובים. פי לא על צדקותינו אנהנו מפילים תחנונינו לפניך פי על רחמיך הרבים. רחמיך רבים ח' במשפטי חיינו. וטהר רעיונינו ולבנו לעבודתך באמת, ותגרש ותרחק ותכטל מדעתנו ומלבנו כל מיני בלבולים רעים וכל מיני מחשבות רעות שהרגלנו בהם. ונזכה לטהר ולכפם ולרחץ את מחנו ומחשבתנו ולכבנו מכל מיני טנפות ולכלובים ומכל העשנים סרוחים, ולא יעלו ולא יבואו על לבנו ודעתנו כלל, ונזכה לקדש את מחנו ומחשבתנו ולכבנו מעתה בקדשה ובטהרה גדולה, ונזכה למחשבות קדושות תמיד בלי שום בלבול הדעת כלל

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרז תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.